

DIER

MAGAZINE VAN DE DIERENBESCHERMING

NUMMER 1
JAARGANG 104
VOORJAAR 2024

**Jonge
dieren in
de natuur**

Hulpeloos of
zelfredzaam?

In Beeld

Onze rijke onderwater wereld

Malafide
hondenhandel

**Honderden
honden uit
schuur gehaald**

Portretten

**Vrijwilligers-
werk voor
dieren in het
buitenland**

**DIEREN
BESCHERMING**

Op elk moment is er wel iemand namens de Dierenbescherming voor de dieren in de weer. 24 uur per dag, 7 dagen per week.

Piet Matthes
Vrijwilliger op
de dierenambulance

datum

12 januari, 12.30 uur

locatie

Dierenbeschermingscentrum
Born, standplaats van
Dierenambulance Limburg

"Ik ben een dierenliefhebber pur sang, altijd geweest. Dat is ook wat me drijft om dit werk te doen. Dieren geven liefde zonder daar ooit iets voor terug te verwachten,

dat vind ik bijzonder. Al helpen we als dierenambulancerijders niet alleen dieren, maar zeker ook mensen. Als we een gewonde of overleden hond of kat ophalen en de eigenaar verliest het even helemaal, wil je hem of haar opvangen en bijstaan. Dit werk vraagt dan ook om een breed palet van handelingen en emoties. Ik wist van tevoren: de enige manier waarop dit fout kan gaan, is als ik het emotioneel niet trek. We worden met veel leed geconfronteerd, maar ik blijf er beter

mee om te kunnen gaan dan ik had verwacht. Natuurlijk zijn er heftige meldingen en soms pink je een traantje weg, maar dat hoort erbij. Wij halen veel zwervkatten, gedumpte dieren en egels in nood op. Maar bijvoorbeeld ook vogels die in visdraden verstrikt zijn geraakt, vosjes die ingesloten zijn, aangereden dassen en marters. Mensen in mijn omgeving die weten dat ik dit werk doe, vinden het mooi. Ik zie dat zelf niet zo; ik vind het vooral noodzakelijk.

Ik doe het ook niet om schouderklopjes te krijgen of mezelf beter

te voelen, maar om er voor dieren te zijn. Zo denk ik nog vaak terug aan een jonge zwaan die in een haag terecht was gekomen. Waarschijnlijk kon hij niet goed vliegen, was uit balans geraakt en gevallen. Toen we hem vonden, was hij al enkele uren verstrikt in de takken. Met de snavel tussen zijn vleugels en de ogen gesloten zat hij te wachten tot hij zou sterven. We hebben hem kunnen bevrijden en terug naar de vijver gedragen. Daar wachtten z'n ouders hem al op. Dat je deze dieren met elkaar mag herenigen, dat is toch wel het mooiste van dit werk."

'Familie en vrienden vinden het mooi dat ik dit werk doe. Ik vind het zelf vooral noodzakelijk.'

20

'In plaats van te zwemmen over een wereld die prachtig is, focus ik op wat ik onder water zie'
Natuurfilmer/maritiem bioloog Hilmar Derksen

22

Vraag maar raak

Wat heeft mijn cavia nodig?

6

Honderden honden uit schuur gehaald

Wanneer stopt dit dierenleed?

23. Dierenbeschermers

Martine leert haar kinderen hoe ze goed voor dieren kunnen zorgen

30. In Beeld

Ook onze onderwaterwereld is magisch

26

Hulpeloos of zelfredzaam?

Jonge dieren in de natuur

14

Portretten

Vrijwilligerswerk voor dieren in het buitenland

En verder

• Kort	4
• Lezersfoto's	12
• Landelijke Inspectiedienst	24
• Jonge dierenbeschermers	28
• In het land	34
• Onze vrijwilligers	36
• Servicepagina	38
• Succesvol geplaatst	39

LOBBY

Maximum temperatuur vee-transport verlaagd

De maximum temperatuur voor vee-transport is verlaagd naar 30°C. Een mooie stap, want op warme dagen is hittestress een groot probleem. Helaas is de grens van 30°C nog steeds veel te hoog. Dieren krijgen last van hittestress als ze hun lichaamstemperatuur niet meer onder een bepaalde grens kunnen houden. Over het algemeen lopen ze vanaf 21°C risico. Ze kunnen dan gaan hijgen, zweten of trillen. Ze verliezen hun coördinatie, worden lusteloos en kunnen zelfs uitdrogen of sterven. Daarom blijft de Dierenbescherming pleiten voor een verdere verlaging van de temperatuurgrens tijdens transport, specifiek per diersoort.

21°C

De temperatuur waarbij dieren op transport risico lopen

LOBBY

Strikt beschermde status wolf in gevaar

De Europese Commissie heeft een voorstel ingediend om de beschermde status van de wolf van 'strikt beschermd' naar 'beschermde' te veranderen. Dit voorstel lijkt vooral gericht op politiek gewin en negeert bewijs over samenleven met de wolf en de voorkeuren van de Europese burgers. In de afgelopen tien jaar is de wolvenpopulatie in Europa met 25% toegenomen en is de wolf in alle lidstaten op het vasteland aanwezig. Helaas blijft de populatie kwetsbaar en hebben zes van de negen populaties nog geen gunstige staat van instandhouding. De Europese lidstaten moeten door middel van stemming bepalen of het voorstel aangenomen wordt of niet. Samen met andere natuur- en dierenwelzijnsorganisaties doen we een dringende oproep aan de lidstaten om het te verwerpen.

win!

BOEK

'Blaffende honden bijten soms'

Nancy Groeneveld rijdt sinds 1999 als vrijwilliger op de dierenambulance in Rotterdam. In haar boek 'Blaffende honden bijten soms' vertelt ze over de mooie en ook moeilijke situaties die ze treft. Het werk als dierenambulance-rijder kent vele kanten. Spanning, avontuur en vreugde, maar ook verdriet, ongeloof en verslagenheid. De meeste onvergetelijke gebeurtenissen die Nancy in haar 25 jaar op de dierenambulance meemaakte, komen voorbij in dit boek. We mogen drie exemplaren verloten. Wilt u er eentje ontvangen? Stuur dan een mail naar win@dierenbescherming.nl o.v.v. uw contactgegevens.

LENTETIP

Laat liggen!

Maai het gras minder vaak en laat blaadjes en fruit liggen. Borders mogen best wel rommelig blijven! Zo hebben insecten wat te schuilen of te knabbelen.

GERED

Vosje uit metersdiep opslagbassin gehaald

In een metersdiep opslagbassin met gladde, steile wanden wachtte een doodsbang vosje op het ijs tot het zou gaan dooien en hij jammerlijk zou verdrinken in de meedogenloze diepte. Vóór zich een dergelijk noodlot kon voltrekken werd de brandweer gewaarschuwd, die met drie duikers het onfortuinlijke diertje wist in te sluiten en te vangen. Een tot op het bot verkleumd, ellendig en doorweekt vosje kwam even later met zijn snuit boven de rand van het bassin uit, opgewacht door de dierenambulance. Inmiddels is hij hersteld van zijn hachelijke avontuur en weer uitgezet in de natuur.

WET- EN REGELGEVING

Europees wetsvoorstel aangename verrassing

De Dierenbescherming is aangenaam verast door een nieuw Europees wetsvoorstel dat honden en katten beter beschermt. Die maatregelen gaan over identificatie en registratie, import van dieren van buiten de EU en fokpraktijken. Cosmetische operaties en verminkingen zoals het couperen van de oren en staart worden verboden, tenzij ze om medische redenen worden uitgevoerd. De maatregelen zullen het leven van miljoenen honden en katten in Europa en zelfs daarbuiten verbeteren. Het is nog niet bekend

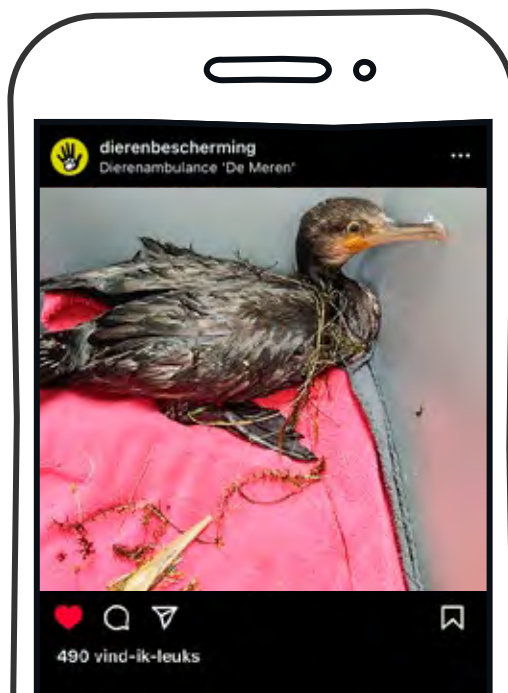
wanneer de voorstellen binnen de EU verder behandeld worden. Uiteraard rekenen we op de steun van de Nederlandse regering voor de voorstellen, ook om deze zo voortvarend mogelijk in werking te laten treden.

De maatregelen zullen het leven van miljoenen honden en katten in Europa en zelfs daarbuiten verbeteren

INSTAGRAM

Zwerfafval

Helaas ligt er nog altijd veel zwerfafval op straat, waar dieren de dupe van worden. Met deze aalscholver is het gelukkig goed afgelopen, maar om te voorkomen dat dieren verstrikt raken of afval inslikken, moeten we stoppen met onze troep op straat te gooien. Of afval onderweg wat vaker oprapen en in de prullenbak doen.

Een woord vooraf

Mijn eerste half jaar als Bestuurder en Algemeen Directeur van de Dierenbescherming zit erop. Dat ik me mag inzetten voor de bescherming van dieren vind ik heel bijzonder. Ons mooie en belangrijke werk zouden we niet kunnen doen zonder onze leden, donateurs, vrijwilligers en medewerkers, waarvoor ik elke dag dankbaar ben. En dat doen we al bijna honderd zestig jaar.

Op 25 augustus 1864 werd de 's Gravenhaagsche Vereeniging tot Bescherming van Dieren opgericht. Doel was onder meer om te komen tot een verbod op trekhonden, het couperen van oren en staart van honden en paarden, en verbetering van de slachtvoorschriften. Er is in die tijd veel bereikt, maar er valt (helaas) nog veel te doen. Of het nu gaat om het verbeteren van het welzijn van dieren in de veehouderij – waar het couperen van staarten nog steeds voorkomt – of de aanpak van de malfide puppyhandel. In dit nummer schrijven we over een nieuw soort hond waarvan we hopen dat 'ie zo snel mogelijk uitsterft: de schuurhond. Vaak uit Oost-Europa, maar ook in ons eigen land zijn er fokkers die zich schuldig maken aan dieren mishandeling. Honden die in een schuur opgroeien, nooit daglicht zien en voor werkelijk alles bang zijn. Regelmatig worden dergelijke honden in beslag genomen en aan ons de taak om deze dieren te helpen socialiseren en te plaatsen. Wat dat betekent leest u verderop in dit blad.

Ellen Bien
Directeur/Bestuurder
Dierenbescherming

Ruim 400 schuurhonden opgevangen in 2023

Wanneer stopt dit dierenleed?

In 2023 lanceerde de Dierenbescherming de term 'schuurhond'; honden die hun hele leven in een schuur hebben doorgebracht en niets kennen behalve de omgeving van die schuur. Deze dieren zijn de dupe van hondenhandel. Terugkijkend is 2023 hét jaar gebleken van de schuurhonden. Ze kwamen in groten getale binnen bij onder andere de opvangcentra van de Dierenbescherming. Het vervoer, de opvang en verzorging van deze dieren was een klus die zijn weerga niet kende en grote impact had op de medewerkers.

Meer dan vierhonderd springer spaniëls, labradors, chowchows en andere rassen die hun leven in een schuur hadden doorgebracht, verbleven het voorbije jaar in onze opvangcentra. Een pijnlijke realiteit die ver afstaat van onze droom: een diervriendelijke maatschappij waarin er op een juiste manier met dieren wordt omgegaan en we het vanzelfsprekend vinden dat mensen dieren goed behandelen. Ruim een jaar nadat de eerste honden via een Brabantse hondenfokker in ons opvangcentrum in Enschede binnenkwamen, blikken we met een aantal nauw betrokken medewerkers terug. Hoe beleefden zij 2023, welke impact had het op ons dagelijks werk, valt dergelijk dierenleed in de toekomst te voorkomen en zo ja, hoe?

WAARSCHUWINGSSIGNALEN TE OVER

'Die arme beestjes', 'kijk die oogjes', 'wat is 'ie bang'. De reacties op de in beslag genomen honden van (met name) Brabantse fokkers logen er niet om. Wat hadden we te doen met deze stakkers en hoe kon je op zo'n plek een hond kopen? Waarschuwingssignalen dat we hier te maken hadden met foute fokkers waren niet te negeren. Alle hondenrassen van A tot Z te koop aanbieden, gehuisvest in schuren en smerige stallen, en geen ouderdieren te bekennen. Toch werden honden op deze manier verkocht. Wie zijn de adoptanten, vragen we ons af. Zijn dit mensen die de waarschuwingssignalen niet kennen of negeren in de drang snel een hondje te kopen? Of wellicht met de gedachte dieren te redden uit erbarmelijke omstandigheden?

Mensen die bewust op dit soort plekken een hond kopen, houden het systeem in stand. We kunnen hier als Dierenbescherming niet vaak genoeg voor waarschuwen.

LEED VOOR PUP EN MOEDERHOND

Het leven van honden die in deze situatie gehouden worden, is op geen enkele manier dierwaardig. Naast de gevolgen voor de gezondheid en het gedrag van de dieren gaat er veel meer leed schuil achter de handel in honden. Hoeveel nesten heeft de moederhond bijvoorbeeld moeten produceren? Hoeveel dagen in haar leven heeft zij daglicht gezien? In de ideale wereld bestaan geen foute fokkers, geen foute handelaren en geen mensen die impulsief een hond aanschaffen. Dat die wereld nog ver van ons af staat, bleek toen de Dierenbescherming vorig jaar ruim vierhonderd honden van fokkers opving. Vierhonderd getraumatiseerde, niet-gesocialiseerde, doodsbange dieren onderzoeken, begeleiden, trainen, herplaatsen en nazorg bieden; het was een klus van jewelste voor de medewerkers van de Dierenbescherming die begon in december 2022.

TERUGBLIK

Een eerste groep honden, bestaande uit zo'n twintig springer spaniëls afkomstig

Al bijna 30 jaar strijd tegen malafide handel

In 1995 lanceerde de Dierenbescherming het zwartboek malafide hondenhandel. Dit was een eerste kennismaking voor het publiek met de slachtoffers van hondenhandel: inteelt, niet goed gesocialiseerde en zieke dieren. Het publiek reageerde geschokt en het zwartboek werd gespreksonderwerp nummer één voor krant, radio en televisie. Inmiddels zijn we dertig jaar verder. De wereld is een andere plek dan toen, maar sommige dingen veranderen nooit. Tot ons verdriet is de wereld van de hondenhandel in al die tijd nauwelijks verbeterd. Anno 2024 worden nog steeds honden onder erbarmelijke omstandigheden gehouden en puppy's de wereld ingestuurd met gezondheidsproblemen en erfelijke afwijkingen. En waarom? Omdat er meer vraag is dan aanbod. De trieste gevolgen hiervan worden meer dan ooit zichtbaar.

'Het werd een complexe logistieke operatie waarbij een nauwe samenwerking ontstond tussen een aantal grote opvangcentra en betrokkenen'

Ellen Quanjer
Manager Opvang en Vervoer

van een fokker uit het Brabantse Eersel, kwamen binnen bij ons opvangcentrum in Enschede. We blikken terug met Manager Opvang en Vervoer Ellen Quanjer voor wie het puzzelen geblazen werd om de honden onder te brengen bij onze dierenopvangcentra, Dierverzorgster Laura de Ruig die tientallen getraumatiseerde honden onder haar hoede nam en Gedragsbioloog Jenny Bruinsma die trainingen voor de honden opstelde.

COMPLEXE LOGISTIEKE OPERATIE

Ellen Quanjer werkt bijna zeven jaar voor de Dierenbescherming, waarvan een jaar als Manager Opvang en Vervoer. Zij is verantwoordelijk voor de asielen en dierenambulances. De opvang van vierhonderd getraumatiseerde honden heeft grote impact op de Dierenbescherming gehad, vertelt ze. "We kregen een tsunami over ons heen en hebben gezwommen voor wat we waard waren. Normaliter komen er bij ons vanuit de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) zo'n drie à vier verzoeken per week binnen om honden uit inbeslagname op te nemen. Wij doen dan rondvraag welke locaties plek hebben. Het proces van het verdelen van de dieren verloopt vrijwel altijd soepel. Deze situatie was totaal anders, zowel vanwege het aantal dieren als hun achtergrond." Het werd een complexe logistieke operatie waarbij een nauwe samenwerking

ontstond tussen een aantal grote opvangcentra en betrokkenen. "Wekelijks hadden we overleg. Welke honden verblijven waar, welke kunnen al opgevangen worden door de Dierenbescherming en wie zorgt voor het vervoer van de dieren naar onze locaties?"

GEDRAGSPROBLEMATIEK

De echte klus begon pas voor de medewerkers in de dierenopvangcentra op het moment dat een (nieuwe) groep honden aankwam. Veel dieren waren getraumatiseerd en vroegen om aanpak van gedragsproblematiek. Daar kwamen de dagelijkse werkzaamheden en de zorg voor alle overige dieren in het asiel nog bovenop. Werkdagen van meer dan vijftien uur waren op sommige momenten niet uitzonderlijk en Ellen is trots op al haar medewerkers: "Er waren dagen dat in één keer twintig honden binnenkwamen. Al die dieren moesten een veilig plekje krijgen, ingeschreven worden in de administratie, gevaccineerd en ontvlood, en een gezondheidscheck ondergaan. Onze mensen waren toegewijd om deze stakkers liefdevol te verzorgen, te laten wennen aan contact met mensen en te zoeken naar de juiste eigenaar."

BESTAAT DE SCHUURHOND IN 2024 NOG?

Of in 2024 ook weer honderden schuurhonden opgevangen gaan worden? Ellen weet het niet, maar ziet het somber in:

“Zolang de vraag naar honden groot blijft, zullen malafide fokkers actief blijven. Qua opvang kunnen we deze aantallen nauwelijks aan. We hebben het vorig jaar voor elkaar gekregen met veel inzet, passie en wilskracht, maar de boog kan niet jarenlang zo gespannen blijven. De impact is groot geweest. Voor honden die de dupe zijn van hondenhandel of broedfokkers hoop ik dat hier snel een einde aan komt. Deze honden hebben geen dierwaardig bestaan en hun lot gaat mij aan het hart. Helaas ziet het er nog steeds niet goed uit; in de eerste maand van dit jaar zijn er alweer bijna tweehonderd honden bij broedfokkers weg gehaald.”

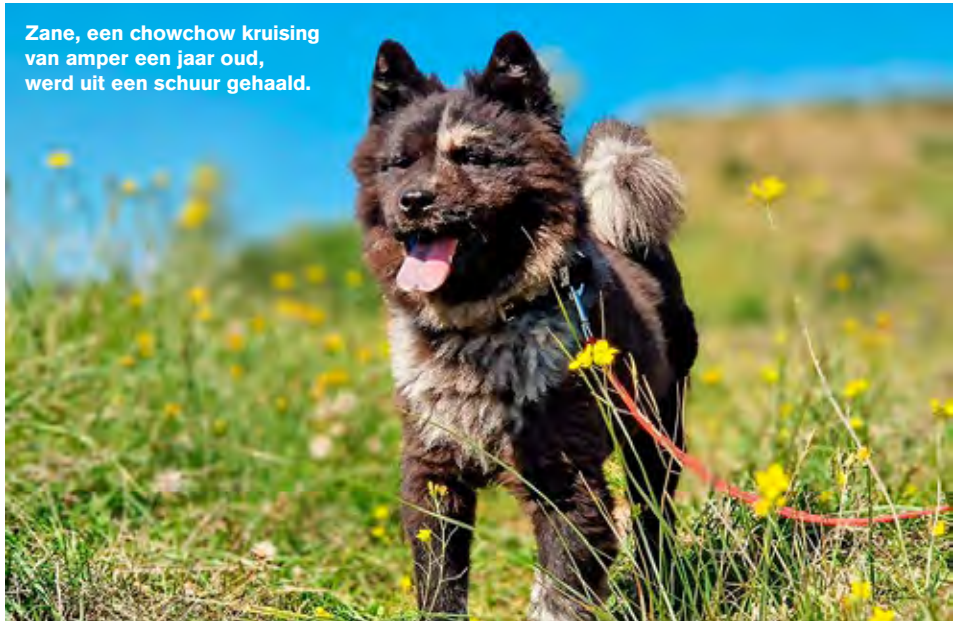
TRILLEND IN HUN VERBLIJF

Dierenopvangcentrum Enschede was een van de asielen die de meeste in beslag genomen honden opvingen. Zowel puppy's als volwassen honden konden hier op een veilige plek rekenen. Pups werden opgevangen in gastgezinnen. “Hier verbleven ze een aantal weken, zodat een goede inschatting van hun karakter gemaakt kon worden en we wisten bij welke toekomstige eigenaar ze zouden passen,” vertelt Dierverzorger Laura de Ruig. “De pups deden het allemaal goed. De volwassen honden daarentegen hadden het een stuk zwaarder. Zij hadden nooit enige socialisatie of vriendelijk contact met mensen gekend. Ze lagen trillend in hun verblijf.” Laura heeft veel ervaring, ook met angstige honden, maar het leed dat deze dieren hebben doorstaan, raakte haar. “De volwassen honden waren non-stop bang. Je kunt ieder dier een fijn bestaan. Mij als dierenbeschermster deed het pijn om dit te zien. Honden zouden niet angstig moeten zijn voor mensen of in elkaar moeten duiken als ze aangeraakt worden. Het enige dat we konden doen was deze dieren bijstaan. We ondersteunden ze op medisch en gedragsdeskundig gebied en stelden per hond een socialisatieplan op om te kijken hoe we ze konden helpen en herplaatsen. Dat het niet makkelijk ging worden, was duidelijk.”

STABILITEIT NODIG

Er brak een intense periode voor Laura en haar team aan. Omdat de honden stabiliteit nodig hadden, zag iedere dag er hetzelfde uit. Vroeg in de ochtend werden ze uit hun verblijf gehaald en naar de speelweide gebracht. De honden waren gewend om in groepen te leven en verbleven ook als groep op het veld. De verzorgers hielden ze nauwlettend in de gaten. “We zagen dat bepaalde honden naar elkaar toetrokken. Met die honden gingen we in kleinere groepjes

Zane, een chowchow kruising van amper een jaar oud, werd uit een schuur gehaald.

‘Voor de volwassen honden was het zwaar. Zij hadden nooit enige socialisatie of vriendelijk contact met mensen gekend en lagen trillend in hun verblijf.’

Laura de Ruig

Verzorger Dierenopvangcentrum Enschede

trainen om de bewoonde wereld in te gaan. Dat was lastig, want deze wereld kenden ze niet. Een halsband dragen, gras onder de voeten, een auto die voorbijreed of een passerende fietser? Alles was eng. We konden niet te snel gaan; voor sommige honden was stilletjes blijven staan en de omgeving bekijken al een grote stap voorwaarts.”

STRENGE ADOPTIEPROCEDURE

Nog een grotere stap werd gezet zodra honden klaar waren voor adoptie. Er was veel animo. Ze waren immers meerdere keren in het nieuws geweest. Het herplaatsen ging goed, maar de verzorgers waren alert. Toonden potentiële eigenaren interesse in een hond omdat ze daadwerkelijk een klik voelden, of wilden ze een ‘Eersel-hond’ redden? “Onze adoptieprocedure was, zoals altijd, streng. Bij deze honden probeerden we nog meer dan normaal om mensen te behoeden om vanuit emotie te handelen. Bij twijfel vanuit onze kant ging de adoptie niet door. Dankzij de inspanningen van het team vonden veel honden een nieuwe plek en daar is Laura dankbaar voor. Een kritische kanttekening plaatst ze wel. “We zijn blij dat we er konden zijn voor deze honden. Nog blijer ben ik als misstanden met dieren niet meer plaatsvinden. Denk na over het dierenleed dat achter deze handel zit en dat je het mede in stand houdt door op deze manier een hond aan te schaffen.”

OOIT EEN GELUKKIGE HUISHOND?

Ook Jenny Bruinsma speelde als Etholoog en Gedragsbioloog een belangrijke rol in

‘Samen sta je sterk en daarom koppelden we bange aan stabiele honden. Samen lieten we ze de wereld ontdekken.’

Jenny Bruinsma

Etholoog/Gedragsbioloog honden

het herstel van de honden. Zij hield zich vooral bezig met de inhoudelijke kant van het trainen. “Honden afkomstig uit de broedfok vormen een uitdaging gezien hun achtergrond. De vraag is ook in hoeverre dieren die een dergelijke start in het leven kennen ooit een gelukkige huishond kunnen worden.”

ALLES BUITEN HET HOK IS ENG

Honden kennen een socialisatieperiode van zes maanden. In die tijd kunnen ze nieuwe indrukken verwerken, informatie opnemen en wennen aan de wereld. Daarna wordt dat een stuk moeilijker. Dat het de honden ontbrak aan die oh zo belangrijke socialisatie bleek bij aankomst in het asiel van Enschede. “We hadden te maken met getraumatiseerde dieren die niets hadden meegemaakt,” zegt Jenny. “Ze waren geboren in een hok, leefden in datzelfde hok, werden fokteef en kregen pups in dat hok. Iedere hond gaat op een andere manier met trauma’s om. Sommige lagen plat op de grond in een hoekje in het verblijf en wilden ieder contact met mensen voorkomen. Maar we zagen ook het tegenovergestelde. Honden die hyperactief gedrag vertoonden, rondjes bleven rennen en tegen ons aankropen. Allemaal het resultaat van een tekort aan

neurotransmitters, waardoor indrukken niet verwerkt kunnen worden. Per hond hebben we een behandelplan gemaakt.”

MAATWERK PER HOND

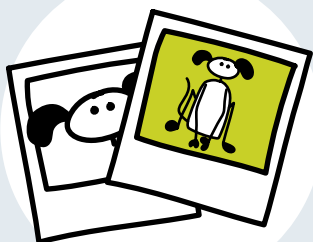
De redding voor de honden was dat ze bij de fokker in groepen gehuisvest waren en daardoor de hondentaal uitstekend kenden. Het sociale gedrag naar andere honden was goed en dat bood mogelijkheden. “Samen sta je sterk en daarom koppelden we hele bange aan stabiele honden. Gezamenlijk lieten we ze de wereld verkennen, waarbij de angstige honden steun vonden en zich konden optrekken aan de stabiele honden. Wij zorgden daarbij voor een setting waarin de honden nooit bang hoefden te zijn.” Terugkijkend kan Jenny niet anders dan erkennen dat het een zwaar jaar was. “Zo veel ellende en dierenleed; dat hakt erin. Ik heb alleen de dieren gezien die er het slechtst aan toe waren. De zorgen over hun welzijn blijf ik met me meedragen.”

Meer weten over de gevolgen van broedfok? Scan dan deze QR-code voor een korte documentaire.

Checklist foute puppyhandel

Bent u op zoek naar een pup? Let op! Malafide hondenhandelaars zijn erg doortrapt. Ze weten precies hoe zij hun pups moeten verkopen. Zodra mensen een jong hondje in handen hebben, is de koop al bijna gesloten. Met deze checklist is de kans dat u bij een foute handelaar of fokker terechtkomt vele malen kleiner.

Neem geen contact op als de advertentie geen duidelijke foto's en informatie van het nestje en van de ouderdieren biedt.

'Google' naam, nickname, e-mailadres en telefoonnummer van de handelaar. De kans is groot dat eventueel eerder gedupeerde klanten hun ongenoegen hebben geuit.

Foute handelaren hebben vaak géén handelsgeschiedenis (maar wel geruime tijd een account) óf het wordt juist zichtbaar dat ze meerdere nesten verhandelen.

Kopieer en plak de advertentietekst in Google. Uit de resultaten zal blijken waar dezelfde tekst verder te vinden is.

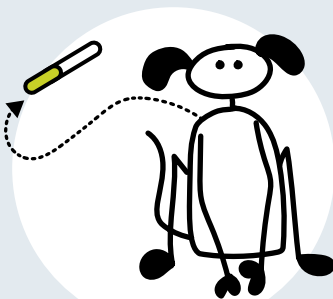
Neem altijd eerst per mail of schriftelijk contact op. Het geeft u de tijd om over uw keuze na te denken en u hebt bewijs van contact, mocht u dat nodig hebben.

Ga minimaal twee keer langs bij het nest voordat u een puppy mee naar huis neemt. Een goede fokker of handelaar gaat hiermee akkoord.

Maak het geld over via uw bankrekening. Op deze wijze hebt u bewijs van aankoop en de correcte naam en adresgegevens.

Neem alleen een hond die al gechipt is en geregistreerd staat op de naam van de fokker of handelaar.

Meer informatie?

Jaarlijks worden tienduizenden pups door malafide hondenhandelaars naar Nederland gesmokkeld. Allerlei rassen en kruisingen, de een nog schattiger dan de ander. Natuurlijk zijn ze volgens hen 'zorgvuldig gefokt' en 'in huis opgegroeid'. Daarom is het belangrijk om kritisch te kijken naar de omstandigheden waaronder pups worden aangeboden. Deze checklist helpt daarbij. Voor een volledig overzicht en meer informatie: dierenbescherming.nl/checklist-foute-puppyhandel.

Grappige dieren

Dieren kunnen ons laten huilen, lachen en alles daartussenin. Iedereen die huisdieren heeft (gehad) weet hoe ze ons met hun rare capriolen en gekke bekken aan het lachen maken, elke dag opnieuw. De dieren op deze foto's kunnen er ook wat van.

In een deuk

Ik vertelde een goeie mop aan Daantje, m'n varken. Hij lag helemaal in een deuk. *Ellen vd Pol, 's-Gravenzande*

Wervelwind

Dit is Jip, nog geen jaar oud. Nadat we in maart vorig jaar afscheid moesten nemen van onze poes Puck, kwam wervelwind Jip in ons leven. Het was even wennen, maar we zijn blij met Jip. Never a dull moment! *Anke van de Wal, Best*

Dolle buien

Dit is Lana, onze Hollandse herder van vijf jaar. Ze is dol op zand en water. Het liefst allebei tegelijk. Hier heeft ze weer een van haar dolle buien. *Corine Bronkhorst, Overberg*

Grappigste hond

Willem is de grappigste hond die we ooit gehad hebben. Hij maakte ons altijd aan het lachen met z'n gekke capriolen. We hebben Willem uit het asiel van de Dierenbescherming gehaald. Hij werd geschat op zes jaar en was bang voor alles, vooral mensen en voorwerpen. Hij is opgebloeid tot een lieve, vrolijke hond die onbevangen naar mensen toe durfde te gaan. Helaas is Willem vorig jaar overleden als gevolg van botkanker. Hij is elf jaar geworden. We missen hem nog steeds, maar zijn blij dat we hem gekend hebben. *Regina Oors, Nuenen*

De middelvinger

Deze foto maakte ik in 2015. We kregen uitleg over de gorillafamilie. Het mannetje had ooit een ongeluk gehad, waardoor hij zijn middelvinger niet meer kon buigen. Bij thuiskomst zag ik dat ik dat had vastgelegd.

Werner Rutten, Eindhoven

Voorzitter opent vergadering

Tijdens onze reis door IJsland gingen we naar Borgarfjörður Eystri om de grappigste vogels ter wereld te spotten: papegaaiduikers (puffins). Deze vogels zijn in al hun lompeheid en onhandigheid altijd grappig, en hun melancholische blik met bolle wangen doen je smelten.

Ronald Briedé, Rotterdam

Expres of niet?

Ik vang kittens op voor het asiel. Deze broertjes werden bij mij thuis geboren, hun moeder zwierf op straat. De voorste staat meerdere keren zo op de foto. Alsof 'ie het expres deed.

Annelot Jaarsma, Wezup

Even gapen

Ons ezeltje Sara loopt samen met haar vriendinnetje Juultje bij ons in de wei. Ze hebben het heel gezellig samen en wij zijn erg blij met onze meiden. De foto is genomen op het moment dat Saartje moest gapen. We vinden het een grappige foto.

Riet en Lars Smit, De Groeve

VOLGENDE KEER: IN DE BUITENLUCHT

Met de lente en zomer in het vooruitzicht zoeken we voor het volgende nummer foto's van dieren die volop genieten van het mooie weer. In de wei, het bos of de lucht; het mag allemaal. Inzendingen mailt u vóór 1 april naar foto@dierenbescherming.nl, o.v.v. naam, woonplaats en een begeleidend tekstje.

Schaapsherder voor even in Zwitserland

Rosa van der Hidde droomde lange tijd van een eigen schaapskudde. Om te ondervinden wat het inhoudt om schaapsherder te zijn, vertrok ze naar Zwitserland waar ze hielp om een kudde schapen te verplaatsen. Het werd een zware, maar onvergetelijke tocht.

“Via Instagram volgde ik The Swiss Shepherdess, het account van de Engelse Claire en haar Zwitsers-Franse man Damien. Zij deelt een eerlijk verhaal over hun leven als herders. Ik heb haar benaderd en gevraagd of ik mocht komen helpen. De schapen zouden bijna van de winter- naar de zomerweide worden gebracht. Een intensieve klus, dus ik was heel welkom. De eerste dag verplaatsten we vijfhonderd schapen, een tocht van 25 kilometer. De schapen renden de berg af en wij er in volle vaart achteraan, terwijl we ondertussen in de gaten moesten houden dat ze niet in de tuinen van bewoners achterbleven om een lekker bloemetje te eten. Daarna twintig kilometer bergopwaarts. Damien was een natuurlijke leider. Hoe hij met zijn schapen omging vond ik zo mooi. Op de zomerweide heeft hij berghonden lopen, die zijn getraind om met schapen te leven en ze tegen wolven te beschermen. Ik mocht ook niet over het hek klimmen als Damien er niet was, omdat de honden mij anders als een ‘vijand’ zouden zien en ik dat niet zou overleven. In de zomer leeft Damien met zijn kudde in de bergen en verplaatst de schapen om de paar dagen. Claire blijft aan de andere kant van de berg om voor hun kinderen en de andere dieren te zorgen. De schapen zijn belangrijk voor het gebied omdat ze het gras kort houden, wat er in de winter voor zorgt dat er minder lawines zijn. Het leven van een schaapsherder is mooi, maar zwaar. Je moet 24/7 ‘aan staan’. En ook de andere dieren hebben aandacht nodig. Die waren op een gegeven moment massaal ontsnapt; wij moesten ze vangen. Bleken de koeien doodleuk in het dorp de frambozen van een verre buurman staan te eten.”

Vrijwilligerswerk met dieren in het buitenland

Zinvolle, onvergetelijke ervaring

Vrijwilligerswerk voor en met dieren in het buitenland is ideaal voor dierenliefhebbers die iets zinvol willen doen in hun vrije tijd. Er zijn overal in de wereld dieren die bescherming en hulp nodig hebben, of het nu gaat om bedreigde exotische diersoorten, straathonden, verwaarloosde olifanten, apen of zeedieren. Op deze pagina's vertellen vijf mensen over de onvergetelijke ervaring die een vrijwilligersbaan in het buitenland voor hen werd.

'De eerste dag verplaatsten we vijfhonderd schapen, een tocht van 25 kilometer. De schapen renden de berg af, wij gingen er in volle vaart achteraan.'

Zeeschildpadden- project in Costa Rica

Myrte de Neeve reisde met een vriendin door Midden-Amerika. In Costa Rica vonden ze een plek waar zeeschildpadden worden beschermd en gemonitord. Elke nacht gingen ze op pad om de dieren te helpen en ze kijken nu terug op een leerzaam avontuur.

"Slechts één op de duizend zeeschildpadden wordt volwassen. De rest sneuvelt, soms al in het ei of onderweg naar zee. Mijn vriendin en ik kwamen in contact met een Amerikaans stel dat in het Costa Ricaanse Tambor Bay zeeschildpadden beschermt die anders ten prooi vallen aan roofdieren én mensen; mannen in bepaalde culturen stelen en eten schildpadeieren omdat ze denken dat het hun vruchtbaarheid bevordert. Zeeschildpadden graven een nest, leggen hun eieren erin en gaan dan terug de zee in. Wij beschermden de nesten, groeven eieren op en verplaatsten ze naar een andere plek. De pasgeboren schildpadjes brachten we naar het strand, waar ze de weg naar zee zelf moesten afleggen. Dat is nodig, omdat ze anders niet weten hoe ze kunnen terugkeren naar de plek waar ze zijn geboren en later zelf hun eieren leggen. Op deze manier redden we 98% de zee. Zeeschildpadden worden ernstig bedreigd. Hun overlevingskansen dalen, ook door al het plastic in de oceanen. Het is dus zaak om ze te beschermen. Het werk was zwaarder dan ik had verwacht. Je bent vooral 's nachts in touw en slaapt wanneer het kan. Elke keer als er een nest uitkwam, werden we opgetrommeld. Maar ik ben zó blij dat ik het heb gedaan. Wij mensen doen dieren heel wat ellende aan; ik wilde deze schildpadden een stem geven. Wist je trouwens dat de vlakken van hun schild overeenkomen met de maanstanden. Bijzonder, toch? Het kettinkje op de foto is gemaakt door de vrouw van het stel waar we geholpen hebben. Een mooie herinnering aan een bijzonder avontuur."

'Slechts één op de duizend zeeschildpadden wordt volwassen. De rest sneuvelt, soms al in het ei of onderweg naar zee.'

Opvang wilde dieren in Thailand

Ronald Bergman ging zes keer naar Thailand om te werken in een Wildlife Rescue Center. Hij hield er een litteken op zijn linkeroor aan over na een beet van een gibbon, maar ook een schat aan ervaringen waar hij een boek over zou kunnen schrijven.

"Jaren geleden wilde ik een reis maken op ecogebied. Via een reisorganisatie kwam ik in contact met het Wildlife Rescue Center, een opvang voor wilde dieren in Thailand. Ik ben dol op dieren en doe graag vrijwilligerswerk, dus de beslissing was snel genomen. Toen ik arriveerde bleek dat de gemiddelde leeftijd van de vrijwilligers 22 jaar was, backpackers uit alle hoeken van de wereld, ik liep op dat moment tegen de zeventig. Ik ging aan de slag bij de primaten, allemaal dieren die lichamelijk en/of geestelijk waren mishandeld. We begonnen 's morgens om zeven uur. Eten klaarmaken, hokken schoonmaken... Er was altijd wel wat te doen. Eén aapje werd mijn maatje. Kwam hij met die lange armen door het gaas heen, en legde ze om mijn nek. Als ik dan verder wilde lopen, greep hij me nog wat steviger vast, omdat hij niet wilde dat ik ging. De band die je met sommige dieren opbouwt is bijzonder. Ook tijger Miauw zal ik nooit vergeten. Hij had een vitaminegebrek doordat hij lang bij een benzine-station aan de ketting had gelegen, waar hij alleen maar rotzooi kreeg toegeworpen. Miauw was hevig verzwakt. Als je hem zag lopen – och, de eerste keer heb ik zitten janken. Zo'n prachtig dier, en het zou nooit meer goedkomen. Eenmaal terug in Nederland miste ik de dieren en het werk. Dus ik bleef teruggaan. Het voelde elke keer als thuiskomen. De veren op de foto zijn een tastbare herinnering. Ze zijn van een neushoornvogel, Randy. Op de dag dat ik naar huis ging, haalde hij een stukje watermeloen uit zijn bakje en gaf het aan me. Dat ontroerde me zó. Ik ben nu 83 jaar en doe nog steeds vrijwilligerswerk. Niet meer in het buitenland, maar als buitendienstmedewerker voor de Landelijke Inspectiedienst Dierenwelzijn. Aan stoppen denk ik nog lang niet."

'Eenmaal terug in Nederland miste ik de dieren en het werk. Dus ik bleef teruggaan. Het voelde elke keer als thuiskomen.'

Apen verzorgen in Kameroen

Angeline Peters werkte drie maanden in het Limbe Wildlife Center in het Afrikaanse Kameroen, waar apen worden opgevangen die van illegale handel zijn gered. Daarna reisde ze door naar Zuid-Afrika waar ze nog eens drie maanden hielp bij de verzorging van vooral apen.

"Dieren verzorgen is kort door de bocht vooral poep scheppen en eten geven. Wat ik leuk vond bij de opvang in Kameroen was om de dieren die er leefden verrijking te geven. Ze hadden allemaal ruime verblijven, op een natuurlijke manier ingericht met bomen en struiken, maar toch wilde ik ze extra vermaak bieden. Door eten te verstoppert en speelgoed te maken bijvoorbeeld. Apen zijn intelligente dieren, intuïtief ook. Ze wisten precies wie ze konden vertrouwen. De gorilla's in de opvang kregen dagelijks vitaminepreparaten en een papje vol gezonde stoffen. Dat hadden ze nodig omdat we weinig van hun achtergrond wisten en ze wellicht een groeiachterstand hadden. De gorilla's dronken dat uit een beker. Als ze je niet kenden, ook al was die pap nog zo lekker, weigerden

ze het van je aan te nemen. En behandelde iemand ze niet op de juiste manier, dan onthielden ze dat en wilden ze van die persoon niets meer weten. Ik heb het ook ervaren toen ik als vrijwilliger in Thailand met gibbons werkte. We gingen er vijf vrijlaten, diep in de jungle. Om daar te komen, moesten we twee dagen lopen. Toen we ze hadden uitgezet, maakten wij die lange tocht opnieuw. Stomverbaasd waren we toen we bij het opvangcentrum aankwamen en bleek dat twee van de gibbons de weg terug hadden gevonden en er eerder waren dan wij. Bijzonder aan het project in Kameroen vond ik de aanstekelijke passie van de mensen die er werkten. En educatie was er belangrijk. Ik heb meegewerkt aan programma's voor

kinderen van vier tot achttien jaar. De ketting op de foto kocht ik bij een schoolproject waar kinderen sieraden maakten van sners: de ijzeren strikken die stropers in het bos leggen. De opbrengst ging naar het Wildlife Center. Hoe mooi is dat?"

'Apen zijn intelligente dieren, intuïtief ook. Ze wisten precies wie ze konden vertrouwen en wie niet.'

Opvang van honden in de Verenigde Staten

Femke Horsmans woonde enkele jaren met haar gezin in Washington, waar ze voor de stichting Lucky Dog honden en katten opving. De mooiste herinnering aan die tijd nam ze mee terug naar Nederland: hond Captain.

"Ik heb acht jaar op Tenerife gewoond. Daar liepen veel straathonden en -katten rond. Ik nam alles mee naar huis wat ik kon opvangen of zocht een plek voor ze in het asiel. Toen we naar Amerika verhuisden – mijn man zit bij de Franse marine en werd uitgezonden – wilde ik me nuttig maken. Een betaalde baan mocht ik niet aannemen, en van de hele dag sporten en koffiedrinken word je ook niet gelukkig. Ik besloot vrijwilligerswerk te gaan doen. Iets met dieren, dat was de voorwaarde. Zo zijn we bij de

stichting Lucky Dog terechtgekomen. We ving pups thuis op, soms een dag, soms een paar weken. We gingen ook met ze naar adoptie-events, van waaruit er een thuis voor ze gezocht werd. Lucky Dog haalt dieren weg uit erbarmelijke omstandigheden, dodingsstations, maar ook uit landen waar ze geen kans op een goed leven hebben. Voordat ze kunnen worden geadopteerd, hebben ze opvang nodig. En die wordt verzorgd door 'foster family's'. Wij waren er een van. Als je dieren opvangt, moet je vroeg of laat ook weer afscheid nemen. Daar kon ik goed mee omgaan. Natuurlijk mis je ze als

ze weggaan, maar wij waren een schakel in een organisatie die ervoor zorgt dat dieren goed terechtkomen. Zo zag ik dat. Mijn man vond dat lastiger. Toen Captain bij ons kwam, zei hij al snel: hem houden we. Captain bleek de oogziekte glaucoom te hebben, en een van zijn ogen moest worden verwijderd. Gelukkig heeft hij er weinig last van. Alleen ziet hij mensen niet aankomen en een balletje gooien kan niet zomaar. Dat maakt hem weleens onzeker. Toen we terugkeerden naar Nederland is Captain vanzelfsprekend met ons meeverhuisd."

'De stichting haalt dieren weg uit erbarmelijke omstandigheden; bij ons mochten ze blijven tot er een thuis voor ze werd gevonden'

Hilmar Derksen

‘Ik wil conflicten tussen mens en natuur in perspectief plaatsen’

Als maritiem bioloog, natuurfilmer en presentator deelt Hilmar Derksen zijn liefde voor de natuur en de fascinerende wereld onder water. “De verhalen die de natuur te vertellen heeft zijn zó boeiend. Ik kan me niet voorstellen dat mensen daar niet over verwonderd raken.”

Raak jij zelf nog vaak verwonderd?

“Oh, zeker. Ik duik al twintig jaar in het Zeeuwse Grevelingenmeer, maar elke keer ontdek ik weer wat nieuws. In plaats van te zwemmen over een wereld die prachtig is, focus ik op wat ik onder water zie. Als je jezelf de tijd geeft, gebeuren er mooie dingen. Zo kan ik roerloos naar twee heremietkreeften kijken die vechten om hetzelfde huisje. Of naar een zeester die doelbewust op een oester af gaat. Het duurt lang voordat hij zijn doel bereikt, om vervolgens op de schelp te gaan zitten en dat ding open te breken. Ik vind dat een bijzonder schouwspel.”

Waar is je liefde voor de onderwaterwereld ontstaan?

“Toen ik als zesjarige jongen mijn eerste scubaduik maakte in het Grevelingenmeer met mijn vader, raakte ik betoverd. Sindsdien heb ik een bijzondere band met de natuur. Dat heeft erin geresulteerd dat ik me wil inzetten voor het beschermen van de oceanen. Want ondanks dat 70% van de aarde bedekt is met water, weten we meer over de maan dan over de diepzee.”

Je hebt een bijzondere band met het Grevelingenmeer?

“Zeker. Maar sinds het werd afgesloten van de Noordzee is de waterkwaliteit hard achteruit gegaan. Ook de onderwaternatuur van het IJsselmeer is door de aanleg van de Afsluitdijk dramatisch veranderd. Datzelfde gaat met het Grevelingenmeer gebeuren. Een traag proces, maar het zuurstofgehalte in het water neemt wél snel af. Dat hangt samen met de hete zomers en de bemesting in de landbouw. Die combinatie van factoren zorgt voor enorme algengroei,

waardoor alles in het water stikt. Dat zien wij duikers al zo’n twintig jaar, maar het gaat steeds sneller. Eerst lag die grens op twaalf meter; alles wat daaronder zat was dood. En die grens schuift steeds verder op naar boven.”

Wat zijn de gevolgen voor het leven onder water?

“We zien het gedrag van dieren veranderen. Krabben klimmen bijvoorbeeld steeds verder omhoog via de oesters waar ze op zitten om nog een beetje zuurstof te krijgen. Ze happen letterlijk naar adem. Vreselijk om te zien. Sinds ik daar als jongetje van zes jaar voor de eerste keer dook is er zo veel

‘Ik wil ontdekken en vertellen, mensen in contact brengen met de bijzondere dieren die ik tegenkom’

veranderd. Ik durf te beweren dat het Grevelingenmeer ooit bijna net zo mooi was als het Great Barrier Reef bij Australië. Om te zien dat veel van het leven er verdwijnt of uit balans raakt, dat doet pijn. Zeker omdat we als duikers eigenlijk machteloos staan. Of het te laat is om het tij te keren? Als er weer meer zout water vanuit de zee het meer in zou kunnen stromen, is een groot deel van het probleem opgelost. Minder instroom van bemesting van het plateland helpt ook. Het is dus nog niet te laat, maar dan moet er wel snel wat gebeuren.”

Je zet je in voor onze zeeën. Waar zou je nog meer aandacht voor willen vragen?

“De afslachting van dolfijnen bij de Faeröer eilanden bijvoorbeeld en de orka’s voor de kust van Gibraltar, die boten zouden aanvallen. Terwijl wij mensen helemaal niet weten waarom ze dat doen. Dit soort thema’s – conflicten tussen mens en natuur – wil ik in perspectief plaatsen. Wij denken dat die orka’s mensen aanvallen, maar is dat wel zo? En, moeten wij ons gedrag niet aanpassen aan deze dieren, in plaats van andersom? Ik hoop op een duurzame toekomst als het gaat om de interacties tussen mensen en de natuur. Ik denk dat dat kan door te filmen, mijn uitlaatklep. Als ik het op beeld vastleg, objectief vertel en mensen het met eigen ogen zien, pas dan kunnen ze het doorvoelen, erdoor geraakt worden.”

Je maakt programma’s en vlogs, vaak met een educatief karakter voor kinderen.

“Het leuke aan kinderen is dat ze nog onbevangen zijn. Als je ze iets vertelt, willen ze het liefst meteen zelf op onderzoek uit. Ze zetten ook vraagtekens bij ons gedrag. Waarom we vissen met netten uit de zee halen voor eigen consumptie bijvoorbeeld. ‘We kunnen de dieren onder water toch ook met rust laten en zelf wat anders eten?’, vragen ze dan. Kinderen kijken naar de wereld zoals we dat allemaal zouden moeten kunnen. Wij proberen problemen vaak weg te moffelen, of goed te praten. Maar dan hoor je hun observaties en realiseer je je dat het een heel relevante vraag is. Kinderen zijn wat dat betreft mooie spiegels.”

Is de jongere generatie bewuster?

“Oh, absoluut. Zeker als het gaat om duurzaamheid, en hoe belangrijk dat is.

Tegelijkertijd is er nog te weinig aandacht voor biodiversiteit en de impact die een diersoort kan hebben. Zie het als een Jenga-toren; als je er te veel blokjes uithaalt, stort 'ie in elkaar. Kinderen weten steeds meer over dieren, maar de volgende stap is om je ook bewust te worden van de reden van hun aanwezigheid. Dus niet alleen aandacht voor die bijzondere slang, maar ook beseffen wat de functie van die slang is voor het ecosysteem.”

En daar kom jij om de hoek kijken?

“Ja, dat is wat ik het liefste doe. Verhalen

vertellen, ingewikkelde onderwerpen uit de biologie op een leuke manier in beeld brengen. Daarmee krijg je een klas jongeren enthousiast voor je vak en kom je ook uit bij de hoop die ik koester. Als je vanuit negativiteit vertelt, over wat er niet goed gaat, raak je je publiek kwijt. Als je kunt laten zien hoe mooi de natuur is, zoals ontdekkingsreiziger Jacques Cousteau en antropologe Jane Goodall dat hebben gedaan, bereik je veel meer. Of, zoals Cousteau het zo prachtig verwoordde: ‘People protect what they love’. En zo is het precies.”

Volg Hilmar online

Volg Hilmar op social media of via hilmarderksen.nl voor de laatste updates en behind-the-scenes video's. Of scan de QR-code om direct naar zijn YouTube-kanaal te gaan vol leuke video's voor jong en oud over alles wat met natuur en biologie te maken heeft.

Vragen over dieren, hun welzijn en het werk van de Dierenbescherming worden hier beantwoord. Hebt u ook een vraag? Mail deze dan naar vraag@dierenbescherming.nl.

Hoe kiezen dieren hun leider?

Net als mensen hebben ze daar verschillende manieren voor. Chimpansees bijvoorbeeld worden aangevoerd door het alfamannetje dat de meeste vrouwtjes en nakomelingen kan krijgen. Dit mannetje hoeft zijn positie niet per se met geweld te verdedigen; hij kan ook zijn sociale banden met soortgenoten inzetten om aan de macht te blijven. Bij Afrikaanse olifanten zijn het juist de oude vrouwtjes die de kudde leiden. Zij horen het gebrul van roofdieren van verre en beschermen hun kudde tegen aanvallen.

Komen wasberen ook voor in Nederland?

In Duitsland lopen er zo'n anderhalf miljoen rond en ook in ons land zijn ze vaker te vinden, met name in Limburg. Wasberen zien er schattig uit, maar deze deugnieten kunnen voor veel overlast zorgen door tuinen overhoop te halen, huizen binnen te dringen en andere dieren de stuipen op het lijf te jagen. Ook kunnen ze ziektes met zich meedragen. Ziet u een wasbeer? Meld het bij de Zoogdiervereniging.

Waarom likt onze kat aan mijn gezicht?

Elkaar wassen is onderdeel van het sociale gedrag. Katten doen het uit genegenheid, omdat iemands huid zo lekker ruikt óf om aandacht te trekken. Dat laatste is aangeleerd; geeft een kat een likje en hij krijgt een beloning in de vorm van aandacht, dan weet hij dat die twee verbonden zijn. Vindt u het vervelend dat een kat u likt, negeer het en waarschijnlijk houdt het dan vanzelf op.

Wat heeft mijn cavia nodig?

Voor cavia's zijn gezelschap, eten en veiligheid belangrijk. Van nature leven ze in groepen. Cavia's die alleen zitten, zullen zich gauw vervelen. Wie zijn cavia gelukkig wil houden, zorgt voor een speelmaatje en een uitdagende leefomgeving. Ter vermaak kunt u bijvoorbeeld eten ophangen of verstoppen, in een toilettol met wat hooi. Cavia's vinden het ook leuk om ergens in of onder te kruipen; zo voelen ze zich veilig. U kunt hiervoor een buis, kartonnen doosje of een huisje uit de dierenwinkel gebruiken.

Mag je eenden brood voeren?

Mensen denken vaak dat ze eenden helpen door stukjes brood in het water te gooien, terwijl het allesbehalve goed is voor vogels. Brood zwelt op in de maag en veroorzaakt problemen met de spijsvertering. Het kan zelfs bijdragen aan misvormingen van de vleugels, 'engelenvleugels' genaamd. De veren groeien dan te snel voor het vleugelgewricht en draaien naar buiten, waardoor de eend niet kan vliegen.

De periodieke schenking van Martine

Martine Bellekom woont met haar kinderen Douwe, Ole en Mijntje in Delft. Ook haar vriend Walther is er vaak te vinden. Martine leert haar kinderen hoe belangrijk het is om voor dieren te zorgen en ze een stem te geven. Samen collecteren ze jaarlijks voor de Dierenbescherming.

“Wat ik zo mooi vind aan dieren is dat ze puur en oprecht zijn, vol van vertrouwen. Wij mensen mogen dat niet beschadigen. Dat het onze verantwoordelijkheid is om goed voor dieren te zorgen, geef ik bewust aan mijn kinderen mee. In de winter leggen we voer in de tuin en onderweg naar school benoemen we alle vogels die we zien. Zo leren ze dieren op te merken. Van ze te genieten, maar ook te signaleren wanneer ze hulp nodig hebben. Collecteren voor de Dierenbescherming doen we al jaren samen. Als we bij mensen voor de deur staan met de collectebus vertellen Douwe, Ole en Mijntje dat ze hulp voor dieren vragen, omdat ze dat zelf niet kunnen doen. We zijn ook behoorlijk fanatiek en gaan elke dag wel even op pad. De kinderen zijn vooral begaan met het asielwerk van de Dierenbescherming. Onze twee katten hebben het beste leven dat ze zich kunnen wensen. Maar we realiseren ons goed dat er in

het asiel een heleboel dieren zitten die hunkeren naar een thuis. Ik heb zelf een zwak voor in het wild levende dieren en ben een tijd ‘voerder-moeder’ geweest voor jonge vogeltjes in de wildopvang. Ik kan er enorm van genieten dat er een egeltje in onze tuin scharrelt. Maar het is zorgwekkend dat de egelopvang steeds voller raakt. We hebben zo’n mooi land; laten we dat koesteren en dieren hun leefruimte gunnen. Niet alle tuinen vol stenen leggen, waardoor egels steeds verder moeten lopen om eten te vinden. Ik vind het belangrijk om dieren een stem te geven. Het is verdrietig wat mensen dieren soms aandoen. Daar kan ik me echt voor schamen. Dierenleed raakt me, dat is altijd zo geweest. Als ik oudere honden of katten zie die onverhoopt in het asiel belanden omdat hun baasje overlijdt of niet meer voor ze kan zorgen, vind ik dat zo sneu. Dat dier heeft al die jaren liefde en warmte gegeven en zit dan plots alleen in een hok te hopen op een nieuw baasje. Ik steun de Dierenbescherming al jaren met een periodieke gift. Het is een mooie manier van schenken, die mij goed past. Omdat je een deel van je donatie van de Belastingdienst terugkrijgt, geef je meer zonder dat het je ook meer kost. En als je het geregeld hebt, staat het voor vijf jaar vast. Hoef je er niet meer over na te denken. Ideaal.”

‘Dat het onze verantwoordelijkheid is om goed voor dieren te zorgen, geef ik aan mijn kinderen mee’

Wat is periodiek schenken?

Een periodieke schenking aan de Dierenbescherming hoeft u niet meer via een notaris vast te leggen; het kan eenvoudig met een formulier op onze website. Zo steunt u ons vijf jaar lang voor een vast bedrag per jaar.

Het totaalbedrag van de donatie(s) via de overeenkomst mag u volledig aftrekken van de belasting. Zo schenkt u voordelig of kiest u voor een hoger bedrag terwijl u netto hetzelfde doneert als voorheen. Meer info leest u op dierenbescherming.nl/schenken.

Met een handige calculator berekent u hier ook wat uw belastingvoordeel kan zijn.

In de woning bevonden zich katten met vlooiën en een kitten dat een verzwakte indruk maakte

Landelijke Inspectiedienst Dierenwelzijn

Grote groep verwaarloosde dieren in veiligheid gebracht

De Landelijke Inspectiedienst Dierenwelzijn (LID) heeft eind januari met de politie tientallen verwaarloosde dieren weggehaald van het erf van een hardleerse dierenverzamelaarster. De dieren werden in hele slechte omstandigheden gevonden.

Op het erf van de verzamelaarster in het Limburgse Echt-Susteren troffen inspecteurs van de LID en de politie in de ernstig vervuilde woning en vervallen schuren een groot aantal slecht verzorgde en gehuisveste honden, kippen, katten, enkele pony's en een pasgeboren veulen aan. Ook op aangrenzende weilanden stonden verwaarloosde pony's en paarden. Alle dieren zijn meegenomen naar geheime opvanglocaties waar ze goed gehuisvest en (medisch) ver-

zorgd worden. Hier kunnen ze in alle rust herstellen.

BOETES STAPELDEN ZICH OP

Het was niet de eerste keer dat de LID op het adres moest ingrijpen. In 2021 werd na vele waarschuwingen en opgelegde lasten door de rijksdienst RVO ook al eens een forse partij verwaarloosde dieren in bewaring genomen. "We zijn hier al een jaar bezig om het dierenwelzijn te herstellen, maar helaas is er bij elke nieuwe controle weer iets mis,"

**Landelijke
Inspectiedienst
Dierenwelzijn**

Wat doet de Landelijke Inspectiedienst Dierenwelzijn?

De LID is een onafhankelijke stichting voor het handhaven van wet- en regelgeving op het gebied van dierenwelzijn. Vijfentwintig inspecteurs verspreid over het gehele land komen in actie na oproepen via Meldpunt 144. Het gaat dan vooral om gevallen van verwaarlozing van gezelschaps- en hobbydieren. Daarnaast voert de inspectiedienst routinecontroles uit bij onder andere dierenwinkels, -pensions, fokkers en handelaren. De inspectiedienst werkt in opdracht van het ministerie van LNV.

In de vervuilde woning en vervallen schuren werden een groot aantal slecht verzorgde honden, kippen, katten, enkele pony's en een pasgeboren veulen gevonden

vertelde destijds een van de betrokken LID-inspecteurs. Ook toen ging het om honden, katten, kippen, paarden en pony's. Daarna besloot de erfbewoonster zonder scrupules opnieuw te beginnen aan een dierenverzameling, waarna de lasten en boetes wegens verwaarlozing zich snel weer opstapelden.

HOGER BEROEP

Afgelopen zomer kreeg de vrouw voor de zaak in 2021 door de rechter een houdverbod opgelegd, wat betekent dat zij geen dieren meer mocht houden. Het verbod was alleen wegens een aangetekend hoger beroep nog niet in werking getreden en heeft de vrouw er

niet toe aangezet om te stoppen met haar activiteiten.

NIET GESOCIALISEERD EN ANGSTIG

Bij de controle van eind januari zijn ruim zestig honden in bewaring genomen, waarvan een groot gedeelte niet gesocialiseerd en extreem angstig was. De LID trof ook ruim twintig katten aan, waarvan de meeste diarree hadden en waren gehuisvest in een ondeugdelijke, vervuilde kooi in een schuur. In de woning bevonden zich katten met vlooiën en een kitten dat een verzwakte indruk maakte. Er gingen tien paarden en pony's mee, waarvan eentje kreupel was en een tweede ernstige hoefproblemen en

een oogontsteking had. Verder werden bijna vijftig kippen en een kwartel meegenomen. De eigenaresse van de dieren in Echt-Susteren draait op voor de gemaakte kosten en krijgt een proces-verbaal wegens verwaarlozing.

STRENGERE STRAFFEN

Hoe pak je notoire dierenmis-handelaars aan? Afgelopen jaar werd na een lange strijd een nieuw, veel strenger houdverbod aangenomen, dat per 1 januari in werking is getreden. Het is hiermee mogelijk om een zelfstandig houdverbod op te leggen voor langere tijd en in de schrijnendste gevallen zelfs levenslang. Anders dan bij het oude verbod gaat hier geen opschortende werking vanuit als een veroordeelde in hoger beroep gaat, wat betekent dat het houdverbod direct ingaat als het door een rechter wordt opgelegd. Ook zijn de maximale boetes en gevangenisstraffen verhoogd. En dat is een grote winst voor dierenwelzijn.

Bijna 15.000 meldingen per jaar

Het afgelopen jaar gingen de inspecteurs van de Landelijke Inspectiedienst Dierenwelzijn maar liefst 14.493 keer af op meldingen over verwaarloosde dieren; wéér meer dan het jaar ervoor. Het inspectiewerk kost veel geld. Een deel daarvan komt voor rekening van de overheid. Maar de rest wordt betaald door de Dierenbescherming. Beter gezegd: door dierenliefhebbers zoals u. Meer over het belangrijke werk van de LID leest u op dierenbescherming.nl/inspectiedienst.

Maak het verschil voor dieren in nood, zodat ze de liefde en zorg krijgen die ze verdienen. U leest er meer over op dierenbescherming.nl/verwaarloosd

De volgende generatie staat klaar om voor dieren, de natuur en onze aarde te zorgen. Op deze plek maakt u kennis met jonge dierenbeschermers die zich sterk maken voor een betere wereld.

**'Mensen zouden
eerst aan het asiel
moeten denken als
ze een kat willen,
er zijn zoveel lieve
dieren die op een
baasje wachten'**

'Het opvangen van kittens is niet alleen leuk, we helpen ze ook om een fijn leven te krijgen'

Roos (12) en Annabel (10) wonen met hun ouders, twee adoptiehonden en een adoptiekat in het Drentse dorpje Peize. Ze dansen allebei, en houden van zingen. Voor de Dierenbescherming vangen ze sinds een paar jaar thuis zwervkittens en moederpoezen op. Roos en Annabel helpen bij de dagelijkse zorg voor de dieren.

Waarom vangen jullie thuis kittens op?

Roos: "De eerste weken in het leven van kittens zijn belangrijk. Daarom worden ze niet in het asiel, maar bij gastgezinnen opgevangen. Mama kwam met het idee, en wij vonden het meteen leuk. We spelen met ze, zodat ze gewend raken aan mensen en sociaal worden. In het begin mochten de kittens altijd bij mij op de kamer, maar sinds ik op de middelbare school zit, is dat niet meer zo handig. Nu hebben ze een eigen kamer, of slapen ze bij Annabel."

En is het net zo leuk als je dacht?

Annabel: "Nog leuker! Niet alleen omdat de kittens schattig zijn, maar ook omdat we ze op deze manier helpen. Eten geven, water bijvullen, de kattenbak schoonmaken, aandacht geven en elke dag wegen om er zeker van te zijn dat ze goed groeien. Emmy was mijn favoriete kitten. Ze deed altijd haar snuitje tegen mijn hand en kwam dan bij me in bed liggen. De eerste nacht zonder haar miste ik Emmy zó erg dat ik moest huilen. Gelukkig heeft ze hele lieve baasjes gevonden. Zij sturen foto's van haar, en binnenkort gaan we bij ze op bezoek."

Roos: "De dieren die we tot nu toe hebben opgevangen, zijn allemaal gevonden op straat. Sommige

waren nog maar zeven weken oud. Ik vind het fijn om te weten dat wij eraan bijdragen dat ze op een goede plek terechtkomen en een mooi leven krijgen. Dat maakt afscheid nemen minder moeilijk."

Hebben jullie altijd huisdieren gehad?

Annabel: "Ja, ik kan me niet anders herinneren dan dat we dieren hebben. Een leven zonder wil ik me ook helemaal niet voorstellen. Dan zou het zo leeg zijn in huis. In de ochtend en avond zitten we vaak in de televisiekamer, de honden zijn er dan altijd bij. Dat vind ik zo gezellig. Ook als we na een vakantie terug naar huis gaan, kan ik niet wachten om ze allemaal weer te zien."

Zorgen wij in Nederland goed voor dieren?

Roos: "Weet je wat ik niet snap? Dat er nog steeds dieren worden gedumpt. Mensen zouden ook beter eerst aan het asiel kunnen denken voordat ze een hond of kat nemen, er zijn zoveel lieve dieren die op een baasje wachten. Oh, en we zouden ook met z'n allen wel wat minder vlees kunnen eten. Wij waren op vakantie in Spanje toen ik op een muur de tekst 'If you eat meat, you love pets, not animals' zag staan. Dat zette me aan het denken. Ik at af en toe nog vlees, maar daar ben ik toen meteen mee gestopt."

Word lid met het hele gezin

Kinderen houden van dieren. Maak ze dierenbeschermers van de toekomst met een gezinslidmaatschap. U ontvangt dan onder meer het Samen op Stap-boekje boordevol korting voor leuke gezinsuitjes naar pretparken en musea, en een activiteitenkalender met nieuwe uitjes per mail. Meer informatie op: dierenbescherming.nl/word-lid-met-gezin. Hier leest u ook hoe een bestaand lidmaatschap kan worden omgezet voor het hele gezin.

Jonge dieren in de natuur

Hulpeloos of zelfredzaam?

Ieder voorjaar worden de meldkamers van onze dierenambulances overspoeld door telefoontjes over gevonden jonge dieren. Vogeltjes die uit het nest zijn gevallen en jonge egels, haasjes en reeën die zonder hun ouders in de natuur zijn aangetroffen. In tegenstelling tot wat weleens wordt gedacht, hebben deze dieren lang niet altijd hulp nodig.

Oudervogels begeleiden hun kroost terwijl ze oefenen met lopen, springen, vliegen en eten zoeken

Vogels leren op de grond hoe ze leven in de natuur

Het is normaal dat jonge vogels op de grond belanden. Ze moeten immers leren leven in de natuur, en dat lukt niet vanuit het nest. De oudervogels begeleiden hun kroost terwijl ze oefenen met lopen, springen, vliegen en eten

zoeken. Er zijn natuurlijk gevallen waarbij vogeltjes te jong uit het nest vallen en niet meer worden verzorgd door hun ouders of waarbij ze gewond raken of wees worden. Dan is het een ander verhaal en hebben ze hulp nodig. Wees alert als vogeltjes nog geen veren hebben, de oogjes dicht houden, slap en verzwakt lijken, zich niet kunnen verplaatsen en er na een tijdje observeren nog geen ouders te zien zijn. Twijfelt u? Bellen met een vogelopvang of dierenambulance voor advies kan altijd.

Belangrijk om te weten is dat zowel jonge als oudervogels veel stress ervaren als er een mens in de buurt is. Dit kan zelfs schadelijk zijn voor kuikens en vermindert de kans op overleving. Grijp dus pas in als het écht nodig is. Let op: neem vogels niet zomaar mee naar huis, want dit is wettelijk verboden. Als u de dierenambulance hebt gebeld en deze het vogeltje bij u thuis komt ophalen, dan kunt u het wel even meenemen. Het zelf verzorgen van een wilde vogel mag in elk geval niet.

Wat kunt u doen?

Hoewel we in principe vinden dat wilde dieren zoveel mogelijk met rust moeten worden gelaten, bieden we (soms met partnerorganisaties) vanzelfsprekend wel hulp als wilde dieren in nood komen. Opvang moet wat ons betreft gericht zijn op herstel en terugkeer naar de natuur. Komt u een dier tegen in nood, bel dan met meldnummer 144. Dit nummer is ook voor overleg.

Soms blijft een egeltje achter, maar dat is geen reden tot paniek. De moeder pikt het jong meestal gewoon weer op.

Egels zijn gewoontedieren

Wat later in het voorjaar, vanaf juni, komen onze dierenambulances en wildopvangcentra regelmatig babyegels tegen. De dieren worden doof en blind geboren, maar hebben al wel zachte, witte stekeltjes die nog platliggen en onder een dun vochtig huidlaagje zitten. Na drie weken hebben egels al zo'n tweeduizend stekels. Ook

ontdekken ze vanaf dan de natuur. Ze verlaten met hun moeder af en toe het nest om eten te zoeken. Wie geluk heeft treft in het struikgewas een moederegel aan, met daarachter een rijtje babyegels. Een prachtig plaatje. Soms blijft er een baby achter, maar dat is geen reden tot paniek. Egels zijn gewoontedieren; de moeder loopt continu hetzelfde rondje. Als er een jong achterblijft doordat de tocht te vermoeiend is, pikt de moeder het 't volgende rondje – wat soms twee uur duurt – weer op. Komt mama-egel niet terug en

zit een jong egeltje er al te lang verlaten bij? Dan kunt u contact opnemen met een egelopvang bij u in de buurt, zoals Egelopvang Papendrecht of Wildopvang Krommenie, of u belt de dieren-ambulance. Goed om te weten: egels zijn schemerdieren en worden actief als het buiten donker wordt. Komt u een egel tegen op klaarlichte dag, dan kan er iets aan de hand zijn. Neem in dat geval ook gerust contact op om te checken wat u kunt doen.

Het belang van de Wildopvang

De Wild- en Egelopvang vormen een belangrijk onderdeel van de Dierenbescherming. Gewonde en zieke dieren kunnen hier in een rustige en aangepaste omgeving herstellen, om gezond weer terug te keren in de natuur.

Haasjes zitten een groot deel van de dag alleen

Hazen bewonen geen holen zoals konijnen dat doen. Ze hebben de voorkeur voor open landschap, zoals weidegrond met hier en daar wat beschutting. Hazen worden doorgaans geboren in een leger, een ondiepe kuil in de grond. Soms wordt er één geboren, maar meestal bevat een nestje twee tot vijf jongen. Moederhaas verspreidt haar kleintjes veelal over meerdere plekken, zodat ze minder kwetsbaar zijn voor roofdieren. Ze komt een paar keer per dag terug om haar jongen te voeden, maar het grootste deel van de tijd zitten ze dus alleen. Laag tegen de grond aangedrukt, vallen ze nauwelijks op. Vlak na zonsondergang verzamelt de familie zich bij het leger waar de jongen geboren zijn. Dan worden ze gezoogd en gaan daar-

na weer ieder een kant op. We krijgen regelmatig haasjes binnen die gewoon op hun plek hadden kunnen blijven liggen. Ziet u jonge haasjes en zijn ze niet gewond? Laat ze met rust en raak ze nooit aan. Mocht een dier gewond zijn of zich op een gevaarlijke plek bevinden, bijvoorbeeld langs een weg of op een sportterrein, laat het dan liggen en bel de dieren-ambulance via meldnummer 144. Medewerkers kunnen inschatten of het dier hulp nodig heeft en eventueel actie ondernemen.

Moederhaas verspreidt haar kleintjes vaak over meerdere plekken, zodat ze minder kwetsbaar zijn voor roofdieren

Heftige historie

"De zeehond is het grootste roofdier van Nederland, terwijl hij een groot knuffelgehalte heeft. Enerzijds is het een top-predator in ons ecosysteem die zorgt dat zwakke vissen uit de populatie worden gehaald, anderzijds kan iedereen zich wel een beetje identificeren met dit dier met de grote puppyogen; we dragen er in ieder geval allemaal zorg voor. De zeehond heeft een heftige historie; tot zestig jaar geleden werd hij volop bejaagd voor z'n pels. Nu kunnen we ons dat niet meer voorstellen. Zeehonden zijn behendig in het water en volledig aangepast aan het jagen in onze vaak troebele Nederlandse wateren. Ze hebben gevoelige snorharen waarmee ze vissen zelfs van honderd meter afstand kunnen 'voelen' zwemmen. In het Grevelingenmeer zitten een aantal nieuwsgierige zeehonden. Mijn vader heeft het geluk gehad dat hij tijdens het duiken getrek aan zijn vin voelde en omkeek, recht in de ogen van een zeehond. Dat zijn de ontmoetingen waar je als duiker voor leeft."

Wondere onderwaterwereld

De wereld boven water is mooi, maar pas wanneer je onder water gaat, ontdek je dat er nog een compleet andere wereld vol verrassingen bestaat. Wie denkt dat het leven in zee alleen in tropische gebieden magisch is, heeft het mis. Ook om ons heen leven een heleboel bijzondere dieren. Duiker en natuurfilmer Hilmar Derksen weet daar alles van. Hij vertelt over een aantal dieren die hem blijven verwonderen.

In de vertraging

"Zeesterren lopen over de zeebodem, langzám. Ik kan er enorm van genieten hoe ze op zoek gaan naar oesters, die ze openbreken, er vervolgens een krab bij komt, en ze daar weer mee aan de haal gaan. Een vermakelijk schouwspel. Zeesterren zijn de 'afvalbakjes' van de zee. Ze eten alles wat er aan kadavers ligt, waarmee de oceanen worden opgeschoond. In Nederland heb je verschillende soorten, in allerlei vormen, kleuren en maten. De gewone zeester komt bij ons het meeste voor, maar er is niks gewoons aan dit dier. Als je de tijd neemt om ze te bekijken, zul je zien dat zeesterren allemaal hun eigen drukke leventje leiden, maar dan wel in de vertraging. Waanzinnig fascinerend."

Kluizenaars

"Ik ben laatst voor de eerste keer het water ingegaan om te filmen hoe heremietkreeften met elkaar omgaan. De heremiet is een kluizenaar; hij leeft dus vooral solitair. Je kunt ze wel bij elkaar in de buurt zien zitten, maar ze hebben ieder een eigen territorium. Toch, als je goed kijkt, zie je af en toe dat ze dichterbij komen, met elkaar hebben, elkaars huisje proberen in te pikken. In plaats van te zoeken naar een groter schelpje als ze groeien, proberen ze dat van een ander in te nemen. Blijkbaar is er dus ook onderwater krapte op de huizenmarkt. Dat soort gedrag vind ik waanzinnig. Als heremietkreeften zich bedreigd voelen, kruipen ze in hun schelp. Dat gebeurt ook als duikers over ze heen zwemmen. Ze kunnen zich dan niet meer vasthouden aan de oester waar ze op zitten, en duikelen met huisje en al door het water. Dat is zo komisch om te zien."

Camouflage

"De hooiwagenkrab is typisch zo'n dier waar maar weinig mensen van weten, met bijzonder gedrag. Bij een krab denkt eigenlijk iedereen aan de scherpe scharen en kriebelige poten, maar de hooiwagenkrab is een geval apart. Hij doet zijn naam eer aan, want met zijn lange, dunne poten lijkt hij sprekend op de kriebelbeestjes uit het stoffige schuurtje in de tuin. Wat ze zo bijzonder maakt, is dat je als duiker uren kunt zoeken en ze volledig over het hoofd ziet. Ze kunnen zich namelijk waanzinnig goed verstoppen en zijn meesters in camouflage. Met hun scharen knippen ze kleine stukjes zeewier af, die ze vervolgens aan kleine haakjes van hun harde pantser plakken. Dat zeewier groeit gewoon door, waardoor hooiwagenkrabben na verloop van tijd veranderen in wandelende bosjes zeewier."

Bulldozers

"Zeekreeften zijn belangrijke dieren onder water, die er met hun holen voor zorgen dat ook andere diersoorten zich kunnen verschuilen. Het zijn eigenlijk bulldozers die alles herinrichten en de onderwaterstructuur van de kreeften bepalen. Het zijn ook machtige dieren, groot en sterk. Afgelopen jaar heeft er waarschijnlijk een ziekte rondgewaard onder kreeften, waardoor er veel zijn gestorven. Dat zijn dingen waar we rekening mee moeten houden. Als mensen op dieren gaan vissen, halen we een groot deel van de populatie weg. Het kleine deel dat overblijft, gaat zich voortplanten waarna de dieren genetisch steeds meer op elkaar gaan lijken. Als er dan een ziekte ontstaat en een ongezonde populatie is overgebleven, is de sterfte vaak hoog. Dat zien we nu dus ook bij de kreeft."

Voedselbron

“Mensen moeten vaak niets van kwallen hebben, vinden ze vies en eng. Terwijl ze een belangrijke voedselbron voor onderzeedieren zijn. Als kwallen sterven in de winter, zakken ze naar de zeebodem en worden ze bijvoorbeeld door krabben en kreeftjes opgegeten. In de Nederlandse zoute wateren leven vijf verschillende kwallen, waarvan er drie gemeen kunnen steken: de kompaskwal, gele haarkwal en blauwe haarkwal. Maar er zwemt nog een bijzonder, glibberig beestje rond. Ook al lijkt het een beetje op de kwal én doet de naam anders vermoeden; de ribkwal is geen kwal. Dit kleine, geleiachtige balletje lijkt niet zo bijzonder, maar juist tijdens een nachtduik laat het zijn pracht zien. Ribkwallen hebben acht rijen met kleine flapjes waarmee ze door het water zwemmen. Wanneer het licht van een zaklamp of de maan hierop schijnt, weerkaatst het in alle kleuren van de regenboog. Alsof je oog in oog zwemt met een alien uit de diepzee.”

De Dierenbescherming zet zich dag en nacht in voor dieren. Dat doen we onder meer met onze dierenambulances, dierenopvangcentra en vele medewerkers en vrijwilligers. We krijgen daarbij hulp van dierenliefhebbers uit alle hoeken van ons land.

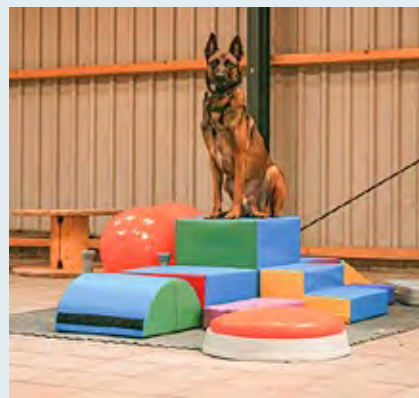
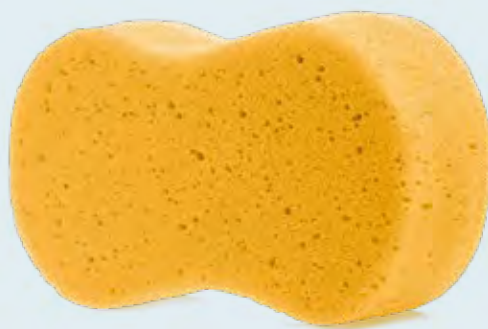

Oh zo verdiend

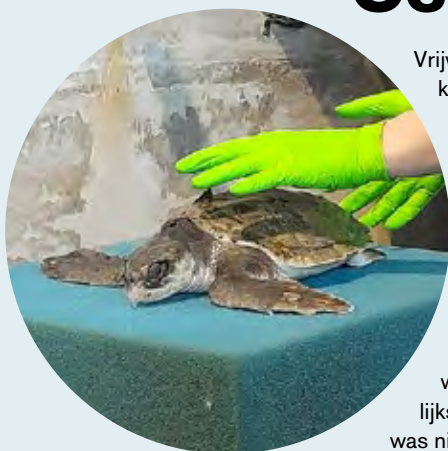
Een paar maanden geleden vierde ze haar achttiende verjaardag nog in het asiel, maar nu heeft hoogbejaarde Donja eindelijk haar oh zo verdiende thuis gevonden.

Donatie

Een mooie donatie van Carwash voor Dierentehuis De Hof van Ede. Medewerkers van de opvang mochten voor € 750 artikelen aanschaffen om hun werkzaamheden te kunnen doen.

Gestrand

Vrijwilligers van Dierenambulance Zeeland konden het haast niet geloven toen ze een Kemps zeeschildpad aantroffen. Ze brachten het aangespoelde dier met spoed naar Blijdorp, een plek met voldoende expertise om hulp te bieden. Er werden röntgenfoto's gemaakt, vocht en antibiotica toegediend, bloed afgenomen en de weegschaal kwam er ook aan te pas. De schildpad bleek wat oppervlakkige wondjes te hebben, maar niets zorgelijks. Hij kreeg de naam Bløf want ja, hij was niet voor niets in Zoutelande gevonden.

Balanceeract

Bella zat al lang in het asiel. Haar verzorgers wilden haar afleiding bieden door met haar te gaan trainen. Daar hadden ze alleen wel materialen voor nodig. Met een crowdfundingactie werd het benodigde bedrag bijeengebracht en als kers op de taart kreeg Bella een week later het beste nieuws denkbaar: een nieuwe eigenaar. Niet alleen Bella zat lang in het asiel, voor Tex geldt hetzelfde. Hij – en vele andere honden die na hem zullen komen – geniet nu volop van de uitdaging en beweging die hij dankzij de nieuwe materialen krijgt.

Schuw vogeltje

Dit is een dodaars, de kleinste fuut van Europa. Ondanks dat het een vrij algemene soort is, wordt hij door zijn schuwe levensstijl zelden gezien. Deze arme dodaars voelde zich niet goed en zat verscholen aan de waterkant. Gelukkig heeft een voorbijganger hem opgemerkt, zodat wij hem konden ophalen. De dodaars is naar het vogelhospitalaal gebracht om weer op kracht te komen.

Geen mooier doel

Louise verraste Dierenbeschermingscentrum Amersfoort onlangs met een donatie van € 800. Haar oom en tante hadden een feest georganiseerd en Louise de nobele taak gegeven om een doel te kiezen waar het feestgeld aan gedoneerd zou worden. Louise kon zich geen mooier doel voorstellen dan Dierenbeschermingscentrum Amersfoort. Mede dankzij haar en haar oom en tante kunnen weer een heleboel dieren geholpen worden.

Waanzinnig bedrag

Onder overweldigende belangstelling organiseerde Nighttrail Goes haar jaarlijkse sponsorloop met een weergaloos parcours door de binnenstad. De hardlopers en de rustig-aan-wandelaars liepen vijf kilometer voor twee goede doelen; Stichting Kinderdiabetes en Dierenambulance Zeeland. Op ons verlanglijstje stonden een infraroodkijker om tijdens de nachtelijke uren dieren in nood te kunnen opsporen en een couveuse om zwervkittens een warm 'nestje' te bieden. We stonden perplex toen we hoorden dat de deelnemers een waanzinnig bedrag van € 32.654 bij elkaar hadden gelopen.

Op straat

Op een bijzondere manier kwamen vrijwilligers van Dierenambulance Noord-Holland Zuid deze winter in contact met Gerrit en zijn hond Hannes, die op een middag buiten stond te wachten bij de supermarkt. Hannes had duidelijk last van zijn huid. Gerrit vertelde daarop dat hij door omstandigheden al een tijd op straat leefde met zijn lieve Hannes en onze hulp kon gebruiken. We zorgden ervoor dat Hannes naar DierenDokters Zandvoort kon voor controle en regelden ook voer en medicijnen. Wij konden hiermee een duwtje in de goede richting geven en hopen dat Gerrit en Hannes snel een nieuw onderkomen vinden.

Door het hele land zetten duizenden vrijwilligers zich belangeloos in voor dieren. De Dierenbescherming is trots op al deze vrijwilligers, want zonder hen zou het werk niet gedaan kunnen worden. Zoals **Petra van Hout**. Ze werkt op een notariskantoor als klerk. Ook is ze al meer dan tien jaar verbonden aan de paddentrek in haar woonplaats Zoetermeer.

"Padden, kikkers en salamanders trekken jaarlijks, vanaf half februari, van hun winterrustplaats naar de sloot waar ze zijn geboren om te paren. Vaak overleven ze de gevaarlijke oversteek niet. De Dierenbescherming heeft daarom op diverse plekken in het land paddenwerkgroepen opgericht: vrijwilligers die de amfibieën helpen met oversteken. In 2014 werd de paddentrek voor de eerste keer georganiseerd in Zoetermeer, op een plek waar veel amfibieën oversteken. Ik las er een artikel over in de krant, en heb me opgegeven. Bij de eerste padden en kikkers die ik vond, stond ik nog wel een beetje raar te kijken. Stiekem vond ik het best griezelig. Maar je dient zo'n goed doel dat ik mijn angst snel had overwonnen. Ik ben dol op dieren, eigenlijk op alles wat vier poten heeft. Zelf heb ik geen dieren, helaas. Mijn man is allergisch, dus dan houdt het op. Gelukkig hebben we in onze omgeving een heleboel mensen met honden en katten waarmee ik kan wandelen en knuffelen. Hoewel een baan als vrijwilliger in het asiel wellicht meer voor de hand ligt dan de paddentrek, lijkt dat me zo veel lastiger. Ik zou de dieren daar écht niet zomaar achter kunnen laten na een dagje werken. Nu help ik dieren oversteken, ben ik in de buitenlucht, en heb ik mijn bijdrage geleverd. Zonder het gevoel te hebben dat ik dieren tekortdoe. Wat ook plezierig is: het werk is afgebakend. De paddentrek duurt van half februari tot half april. Daarna houdt het op. Sinds een paar jaar ben ik ook coördinator voor twee locaties en loop ik zeven avonden in de week met een groep vrijwilligers. De meesten komen eens per week, sommigen twee. Ik fiets elke avond op en neer tussen de locaties. Mijn familie weet dat zodra de paddentrek van start gaat ik wekenlang elke avond van huis ben. Maar hoe intensief ook, ze gunnen het me. Vorig jaar hebben we meer dan vijftienhonderd amfibieën overgezet, dus we weten waar we voor lopen. Ik kan iedereen aanraden om vrijwilligerswerk te doen. Het geeft voldoening, levensvreugde zelfs, om onbezoldigd iets voor een ander te betekenen."

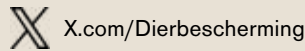

**'Stiekem vond ik het
best griezelig. Maar je
dient zo'n goed doel
dat ik mijn angst snel
had overwonnen.'**

**Ook als
paddenraper
aan de slag?**

Kijk op
[dierenbescherming.nl/
paddentrek](https://dierenbescherming.nl/paddentrek)

Voor al uw vragen en opmerkingen kunt u onze klantenservice bereiken via 088 81 13 000 van maandag tot en met vrijdag van 09.00 tot 17.00 uur.

Word vrijwilliger

Zonder de inzet van onze duizenden vrijwilligers zou de Dierenbescherming niet kunnen bestaan. Werken bij de Dierenbescherming is leuk, betekenisvol en leerzaam bovendien. Lijkt het u ook leuk om te werken met dieren? Wij zijn blij met iedereen die ons wil helpen. Zo zijn we regelmatig op zoek naar asielmedewerkers, scholenvoorlichters en dierenambulancerijders. U bekijkt alle vacatures bij u in de regio op dierenbescherming.nl onder het kopje 'Vacatures'.

'Als je vrijwilligerswerk doet sta je vanzelf in verbinding met anderen. Je geeft en investeert, maar krijgt er ook veel voor terug. Met een uurtje per week maak je al een verschil.'

Helma is vrijwilliger op de hondenafdeling van het asiel

BEELD ERIK BUIS

Nalaten aan de Dierenbescherming

Mensen die ervoor kiezen om de Dierenbescherming op te nemen in hun testament laten hun liefdevolle zorg voor dieren voortleven en dragen ook in de toekomst bij aan een verbetering van dierenwelzijn. Omdat wij volledig afhankelijk zijn van giften en donaties is elk bedrag, groot of klein, bijzonder waardevol. Wilt u meer weten over de mogelijkheden om na te laten aan de Dierenbescherming? Neem dan vrijblijvend contact op met ons Team Bijzondere Giften.

Jana van Muijden, Agnes van Veen, Sonja de Boo-Koremans
T 088 81 13 066
E nalaten@dierenbescherming.nl
I dierenbescherming.nl/nalaten

Hebt u ons opgenomen in uw testament? Laat het ons weten; wij bedanken u graag.

Dierenleed melden?

Neem dan contact op met het landelijke meldnummer van de politie: 144

Website

dierenbescherming.nl

Service & Informatie

Postbus 85980,
2508 CR Den Haag
T 088 81 13 000
dierenbescherming.nl/klantenservice

Raad van Toezicht

Karin Broekhuizen (voorzitter),
Marije Eleveld, Franck Meijboom,
Nicolien van den Biggelaar,
Johan van Hoof, Ralph van Disseldorp

Directeur/Bestuurder

Ellen Bien

Ledenraad

dierenbescherming.nl/ledenraad

Lidmaatschappen

- Vanaf € 36 per jaar
 - Lidmaatschap Gezin: € 58 per jaar (bent u lid en wilt u dit omzetten naar een gezinslidmaatschap? Neem contact op met Service & Informatie)
 - Bedrijfslidmaatschap: € 100 per jaar
- Meer informatie op dierenbescherming.nl

De Dierenbescherming voert incasso's einde maand uit. Rekeningnummer (IBAN): NL05INGB0003963156
Incassant ID Dierenbescherming: NL56ZZZ404073190000

De Dierenbescherming wordt gesteund door:

De Dierenbescherming voert het CBF-keurmerk van het Centraal Bureau Fondsenwerving. Dit houdt in dat de Dierenbescherming voldoet aan de strenge eisen op het gebied van financieel beheer, organisatie, bestuur en fondsenwerving.

COLOFON Coördinatie en eindredactie: Annelie Verhagen **Teksten:** Saskia Thijssen, Annelie Verhagen **Correcties:** Jan van de Staaïj
Vormgeving: Martin Raven **Lithografie:** Studio Boon **Drukwerk:** Senefelder Misset, Doetinchem **Coverfoto:** Nature in Stock **Oplage:** 110.000
Advertenties: Informatie via redactiesecretariaat, T 088 81 13 259 **DIER voor blinden en slechtzienden:** DIER in braille bij CBB, Ermelo, T 0341 56 54 77

De Dierenbescherming noch de redactie draagt op enigerlei wijze verantwoordelijkheid voor de strekking en inhoud van geplaatste advertenties. Artikelen mogen met bronvermelding worden overgenomen na toestemming van de Dierenbescherming. Door lezers ingezonden fotomateriaal wordt automatisch eigendom van de Dierenbescherming.

De Dierenbescherming vangt jaarlijks tienduizenden honden, katten, konijnen en knaagdieren op. Ze krijgen liefdevolle zorg in het asiel of bij een gastgezin en als ze er klaar voor zijn, zoeken we een thuis voor ze.

Jenga en Twister

Jenga en Twister werden gedumpt in een rugzak en bij een bushalte gezet. Gelukkig werden ze op tijd gevonden en door de dierenambulance overgebracht naar het opvangcentrum. Al bij binnenkomst waren ze heel leuk, sociaal en geschikt voor 'beginners'. De fretjes waren ook duidelijk aan elkaar gehecht en sliepen altijd samen. De verzorgers gingen daarom

op zoek naar een plek voor het aandoenlijke tweetal met voldoende ruimte en mogelijkheden om elke dag minstens een paar uur buiten hun hok te spelen. Het duurde niet lang voordat iemand zich meldde.

Baasje over Jenga en Twister

Mirjam: "Fretten zijn zulke leuke dieren. Hun energie, dat beweeglijke. Hilarisch! Ze zijn

ook zo bijdehand, en allemaal hebben ze hun eigen karakter. Mijn vriend en ik hadden al drie fretjes, toen ik een foto van deze twee tegenkwam. We namen contact op met het asiel in Amersfoort. Omdat we op Texel wonen, spraken we af dat we ze bij een wederzijdse klik meteen mee mochten nemen. Ik was aanvankelijk een beetje huiverig. Ze waren gedumpt als oud vuil.

Stel dat ze heel angstig waren en zouden bijten? Maar ze waren bij onze eerste ontmoeting meteen zo lief. Nieuwsgierig, aan onze handen likken, rondjes rennen door de ruimte en druk aan het spelen; zoals fretten graag doen. Ze zijn ook vriendelijk en keurig opgevoed. Hoe iemand deze dieren op straat heeft kunnen zetten, zal ik nooit begrijpen."

'Ze zijn vriendelijk en keurig opgevoed. Hoe iemand deze dieren op straat heeft kunnen zetten, zal ik nooit begrijpen.'

**Achter
elke
postcode
zit een
verhaal.**

De Dierenbescherming maakt zich hard voor de verbetering van dierenwelzijn in ons land en begeleidt ontheemde dieren naar een liefdevol thuis. Vaak komen zij uit een situatie waarin ze ernstig verwaarloosd of mishandeld zijn. Er is nog veel werk te doen, maar gelukkig hebben we ook goed nieuws: jaarlijks biedt de Dierenbescherming onderdak aan zo'n 20.000 asiieldieren en dierenambulances rijden meer dan 76.000 keer uit voor dieren in nood.

De Dierenbescherming ontving sinds 1996 een bijdrage van € 44,8 miljoen. Deelnemers van de Postcode Loterij: bedankt! Dankzij u kunnen wij de Dierenbescherming en meer dan 100 andere organisaties financieel ondersteunen. En dankzij u heeft de Postcode Loterij sinds 1989 al ruim € 6,2 miljard aan goede doelen geschonken.

Samen voor een betere wereld: postcodeloterij.nl

U een kans, zij een kans!

